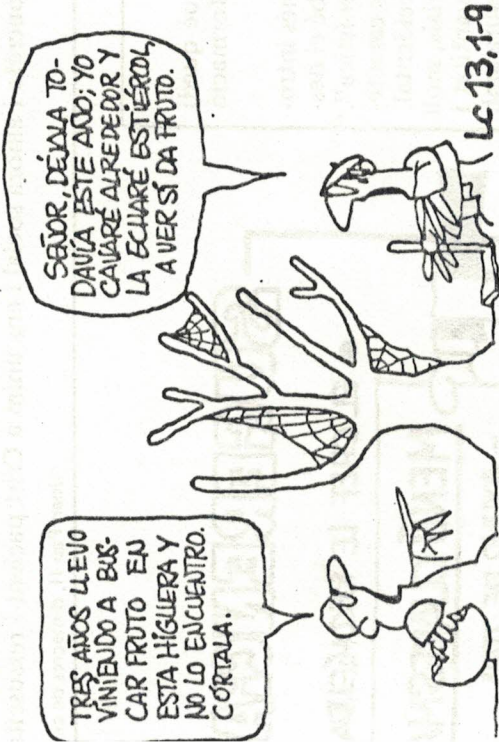

aquellos días, pastoreaba Moisés el rebaño de su suegro Jetró, a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una zarza entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver que no se quemara la zarza. Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: Moisés, Moisés. Respondió él: Aquí estoy, Señor. Dijo Dios: No te acerques; quitate las sandalias de los pies, pues el lugar que pisas es terreno sagrado. Y añadió: Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob. Moisés se tapó la cara con el manto que tenía sobre sus hombros, porque dijo: Me he visto la cara, y he visto a Dios. El Señor le dijo: He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel. Moisés replicó a Dios: Mira, yo iré a los israelitas y les diré: el Dios de nuestros padres me ha enviado a vosotros. Si ellos me preguntan cómo te llamas, ¿qué les responderé? Dijo Dios a Moisés: «Soy el Dios de Israel». Moisés dijo a Dios: ¿Yo soy? Me envíe a vosotros. Dios respondió: Así me llamaréis de generación en generación.

lectura de l'Evangeli segons sant Lluç

13, 1-9

Per aquell temps alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas dels galleus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la dels animals i oferien en sacrifici. Jesús els respongué: ¿Us penseu que aquells galleus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galleus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. Aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloé, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I els digué aquesta paràbola: Un home que tenia una figuera a la vinya anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: «Fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo.

DIUMENGE III DE QUARESMA

PARRÒQUIA
SANT ANTONI M^o CLARET
BALAFIA LLEIDA

1986

La Parròquia és una oferta oberta i universal de la proposta de la vida cristiana. Assegura la possibilitat de rebre l'anunci cristià, de compar-tir-lo, de créixer en la il·luminació catequètica, de celebrar l'eucaristia i els sagraments, de re-lacionar-se amb la societat en general, mitjançant l'obertura de les seves portes a tots i, en aquest aspecte, és un espai que subratlla la comunió." (Compartir la joia de la fe, de Ramon Prat)

M O V I M E N T P A R R O Q U I A L

1 9 8 5

BAPTISMES..... 32

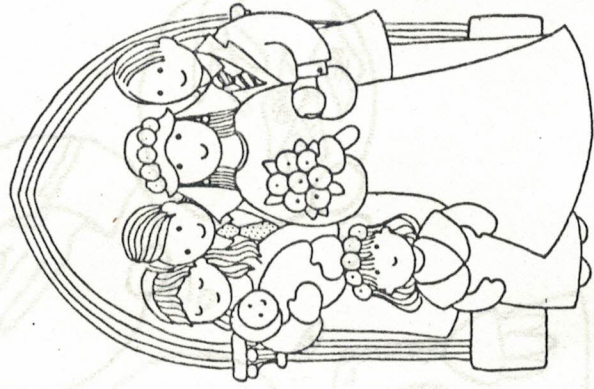
Primeres Comunions..... 71

Confirmacions..... 17

Matrimonis..... 10

(Casaments altres llocs. 43)

Enterraments..... 41

TEMPO DE CONVERSIÓ

Vol dir sobretot conversió. Però el mateix Jesús ens diu a com ha de ser aquesta conversió:

quan dones als qui ho necessiten,
ho anunciis a toc de trompeta...
quan pregueu, no feu com els hipòcrites...

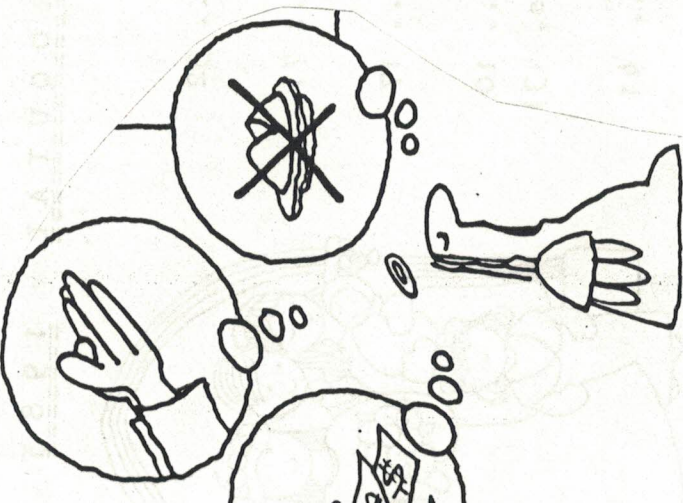
... i, quan dejunis, rentat la cara i posat perfum..."

El principal de la conversió és interior, espiritual. L'esforç de la penitència consisteix a entrar en si mateix, en el més íntim de la pròpia entitat, entrar en aquesta dimensió de la pròpia vida on, en cert sentit, Déu ens espera.

El primer pas és de cedir en nosaltres a l'home interior. En la vida interior no viu prou interiorment. La conversió quaresmal és sobretot que l'home se sàpiga alliberar de tota falsedat i trobar tota la seva veritat interior. Per tal de poder arribar a l'objectiu més profund del cor humà: el trobament amb el Pare.

Joan Pau II, dimecres de cendra 1979

El perquè del dejuni

Cal donar una resposta profunda a aquesta pregunta, perquè quedi clara la relació entre el dejuni i la conversió, és a dir, la transformació espiritual que acosta l'home a Déu.

L'abstenir-se del menjar i del beure té com a finalitat no només introduir en l'existència de l'home l'equilibri necessari, sinó també el desenvolupament d'allò que es podria definir com a "actitud consumística". Aquesta actitud ha esdevingut en el nostre temps una de les característiques de la civilització i en particular de la civilització occidental. L'actitud consumística: L'home, orientat cap als béns materials, molt sovint n'abusa. La civilització es medeix llavors segons la quantitat i la qualitat de les coses que poden proveir l'home, i no es mesura amb la mida adequada a l'home.

Aquesta civilització de consum subministra els béns materials no només perquè serveixin a l'home en ordre a desenvolupar les activitats creatives i útils, sinó cada vegada més per tal de satisfer els sentits, l'excitació que se'n deriva, el plaer momentani, una multiplicació de sensacions cada vegada més gran. L'home d'avui ha de dejunar, és a dir, s'ha d'abstenir de molts mitjans de consum, d'estímul, de satisfaccions dels sentits: dejunar vol dir abstenir-se d'alguna cosa. L'home només és ell mateix quan es pot dir a ell mateix: no. No es tracta de la renúncia per la renúncia: sinó de cara a un millor i més equilibrat desenvolupament d'ell mateix, per tal de viure més bé els valors superiors, per tal d'aconseguir el propi domini.

Crist mateix ens indica en l'evangel el programa de la conversió quaresmal.

Es tracta en primer lloc de la pregària. Després de l'almoina i del dejuni.

La pregària és sempre la primera condició de l'acostament a Déu. És el que ens fa sortir de la indiferència i ens fa tornar sensibles a les coses de Déu i de l'ànima.

L'almoina i el dejuni són dos mitjans estretament lligats entre ells. El dejuni significa un domini sobre nosaltres mateixos. Significa ser exigents en les relacions amb nosaltres mateixos: estar a punt a renunciar a les coses, no només a les menges, sinó també a les fruïcions i plaers diversos.

I l'almoina significa la promptitud a compartir amb els altres alegries i tristesses, a donar al proïsme, en particular al qui està necessitat, a repartir no només els béns materials sinó també els dons de l'esperit: obrir-se als altres, sentir les seves necessitats, sofriments, infortunis i buscar els mitjans per tal d'avançar-los a les seves necessitats.

Així doncs, l'adreçar-se a Déu per mitjà de l'oració, va unit amb l'adreçar-se a l'home. Quan som exigents amb nosaltres mateixos i generosos envers els altres, manifestem la nostra conversió de manera concreta i alhora social i ens unim a Crist pacient i ressuscitat.

Joan Pau II, dimecres de cendra 1979

SUGERENCIES

• EL CHEF LE RECOMENDA SU

MENÚ CUARESIMAL

- AYUNO DE TODA INJUSTICIA

- ABSTINENCIA DE TODO EQUISMO

PRECIO: CONVERSIÓN DEL CORAZÓN.

• UN MENÚ ALGO CARO, PERO MUY RICO EN CALORIAS EVANGELICAS.